

Ízek a számban, *ifjúság,
télblábolások boldogan,
aztán annyi minden. Hulló
nyarak és őszi dallamok,
minden megvan még valahol
a szív körül: meszesedő
erek szigetein kiköt
egy süllyedő uszály, benne
inkák kincse, álomrögök.
Annyi minden: szilvakék ég
egy csecsemő felett, rebben
a szem, először lát árnyat,
nagyapát világ-magányban.
Kóbor alak öleli át,
hívna, fiú, a vadlibák.*

A harmadik fiam *az eget nézte, felhők
képezték meg a figyelmét, a megállíthatatlannak
tűnő vonulást, ami számára világ, tapasztalat,
vadludak szárnycsapása az Omszki tó felett
és vonzás, gyere velünk, rikoltották az újszülöttnek,
növezz szárnyakat, gyere, repüljünk át apád
és anyád életén, szabadulj a szerelmes rögöktől,
az első éjszakától, a sírás vissza-visszatérő ritmusától,
gyere velünk, felejts, ha fáj is, itt fent nem térkép a táj,
hanem végtelen emlékezés, leejtett magok, kinőtt erdők,
mezők és tavak, a harmadik fiam elment velük és hallom,
ahogy felhők surlódnak a terasz felett, ahol a harmadik
fiam emlékezetébe véste, itt, hogy ebben a szélcsendben
lakik egy megállíthatatlanul zokogó lény, a remény.*